

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **M7 Group S.A.**, se sídlem 2, Rue Albert Borschette, L-1246 Luxembourg, zast. Mgr. Michalem Hrnčířem, advokátem se sídlem Karolinská 661/4, Praha 8, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 17. 6. 2015, čj. ČTÚ-71 207/2014-603, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2018, čj. 3 A 100/2015-108,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2018, čj. 3 A 100/2015-108, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 17. 6. 2015, čj. ČTÚ-71 207/2014-603, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti ve výši 40 037 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Michala Hrnčíře, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :**I. Vymezení věci**

[1] Právní předchůdci žalobkyně (dále „stěžovatelka“) poskytovali služby nazvané Skyling a CSlink spočívající v poskytování podmíněného (kódovaného) přístupu k různým balíčům rozhlasových a televizních kanálů vysílaných přes satelity. Rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 11. 2014, čj. ČTÚ-10 603/2013-631/VII. vyř. – Stu, bylo rozhodnuto, že se stěžovatelka dopustila správního deliktu podle § 118 odst. 1 písm. c) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění účinném do 7. 8. 2013 (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“). Správního deliktu se měla dopustit tím, že žalovanému předem neoznámila zahájení výkonu komunikační

činnosti podle § 13 téhož zákona, a to od 1. 1. 2013 do 28. 5. 2014. Za tento delikt jí byla uložena pokuta ve výši 9,5 mil. Kč a stanovena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 tis. Kč. Předseda Rady žalovaného rozhodl o rozkladu stěžovatelky tím způsobem, že změnil výrok o spáchání správního deliktu tak, že ke spáchání došlo neoznámením zahájení výkonu komunikační činnosti nejpozději do 31. 12. 2012. Ostatní výroky prvostupňového rozhodnutí předseda Rady žalovaného potvrdil a rozklad zamítl.

[2] Proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného podala stěžovatelka žalobu, kterou Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 5. 2017, čj. 3 A 100/2015-63, zamítl. Tento rozsudek byl ke kasační stížnosti stěžovatelky zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2018, čj. 9 As 165/2017-45 (dále jen „rozsudek *M7 Group I*“), a věc byla městskému soudu vrácena k dalšímu řízení.

[3] Městský soud v nyní napadeném rozsudku částečně zopakoval své dřívější úvahy a částečně vyšel z rozsudku *M7 Group I*. Stěžovatelka šířením satelitních televizních programů poskytovala přenos obsahu vysílání, který je službou elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích. Měla proto povinnost informovat žalovaného o svém záměru podnikat v elektronických komunikacích. K namítané nejasnosti definice služeb elektronických komunikací odkázal městský soud na rozsudek *M7 Group I*, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že námitky týkající se výkladu definice služby elektronických komunikací podle čl. 2 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. března 2002 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice), vypořádal Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) nejpozději v rozsudku ze dne 30. 4. 2014, ve věci C-475/12, *UPC DTH* (dále jen „rozsudek *UPC DTH*“). Městský soud rovněž stěžovatelce nepřisvědčil, že jednala v omluvitelném právním omylu. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku *M7 Group I*, odpovědnost za správní delikt podle § 118 odst. 1 písm. c) zákona o elektronických komunikacích není spojena se zaviněním. Nelze proto použít institut právního omylu, který naopak se zaviněním spjatý je.

[4] Městský soud nesouhlasil s tvrzením stěžovatelky, dle kterého jí ve splnění informační povinnosti bránila praxe žalovaného, který vyžadoval předchozí zápis v obchodním rejstříku. Stěžovatelka hypoteticky předjímá, že by žalovaný v případě chybějícího zápisu v obchodním rejstříku oznámení odmítl. Pouhá skutečnost, že stěžovatelka nemohla dopsat požadovaný údaj do formuláře žalovaného, ji nemohla zbavit povinnosti podat oznámení. Podmínka zápisu zahraniční právnické osoby do obchodního rejstříku vyplývala z § 21 odst. 4 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník. Neexistoval žádný zákonný důvod, pro který by nesplnění této podmínky mělo bránit provedení oznámení podle § 13 zákona o elektronických komunikacích. Obdobnou argumentaci městský soud následně zopakoval i v bodě 67 napadeného rozsudku ve vztahu k výši uložené pokuty.

[5] Městský soud se neztotožnil s tvrzením stěžovatelky, dle které výše pokuty nebyla v rozhodnutí jakkoliv vysvětlena. Oba správní orgány se zabývaly všemi námitkami, které s výší uložené pokuty souvisí, o čemž svědčí i rozsah odůvodnění. Přestože předseda Rady žalovaného neshledal odůvodnění výše pokuty příležitým, nezrušil napadené rozhodnutí a odůvodnění výše pokuty nahradil vlastním posouzením. Tomuto postupu nelze podle městského soudu nic vytknout, protože obě napadená rozhodnutí tvoří v rámci správního řízení jeden celek. Městský soud shledal odůvodnění uložené pokuty adekvátní posuzovanému případu. Z odůvodnění je patrné, jakými úvahami byly správní orgány obou stupňů vedeny, rovněž bylo objasněno, jakým způsobem stěžovatelka porušila § 13 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

pokračování

[6] K závažnosti správního deliktu a okolnostem jeho spáchání městský soud uvedl, že jednáním stěžovatelky byl porušen zájem státu na řádném vedení úřední evidence osob vykonávajících komunikační činnost. Ve srovnání s právy spotřebitelů a koncových uživatelů veřejně dostupných služeb elektronických komunikací je tento zájem méně významný, jednání stěžovatelky proto městský soud nepovažoval za zvlášť závažné, ospravedlňující uložení pokuty v horní polovině zákonné sazby. Městský soud podotkl, že z hlediska systematického výkladu zákona o elektronických komunikacích zákonodárce tento správní delikt zařadil do skupiny nejzávažnějších deliktů s ohledem na maximální možnou sazbu pokuty. Stěžovatelka nepoužila žádných prostředků způsobilých zvýšit míru škodlivosti jejího jednání a jeho povaha se tak nevyvíkala obdobným jednáním osob běžně sankcionovaných žalovaným.

[7] Městský soud dále posoudil, zda se žalovaný zabýval přitěžujícími a polehčujícími okolnostmi. Mezi přitěžující okolnosti žalovaný zahrnul dobu, po kterou stěžovatelka vykonávala činnost na území České republiky bez oznámení výkonu komunikační činnosti žalovanému, a rozsah činnosti stěžovatelky z hlediska počtu zákazníků a území, na kterém své služby poskytovala. Podle městského soudu je rozsah činnosti jak v ČR, tak v zahraničí pro posouzení výše pokuty relevantní. Přestože nelze z těchto údajů usuzovat na dominantní postavení stěžovatelky na trhu, nelze je v souvislosti s výší pokuty zlehčovat. Třetí až čtvrtá pozice na trhu poskytovatelů služeb elektronických komunikací se 3 miliony koncových uživatelů v šesti evropských zemích není zanedbatelná. Zároveň městský soud poukázal na rozsah poskytování služeb v ČR. Stěžovatelka uvádí, že poskytovala služby v roce 2013 celkem 1 496 594 zákazníkům a v roce 2014 dohromady 1 207 861 zákazníkům. Z těchto údajů lze dovodit, že stěžovatelka je jedním z hlavních poskytovatelů služeb elektronických komunikací. Delší doba a větší rozsah činnosti by tak mohly ospravedlňovat uložení sankce v horní polovině zákonné sazby.

[8] Za polehčující okolnost žalovaný označil zájem na napravení závadného stavu, neboť stěžovatelka dodatečně oznámila žalovanému výkon komunikační činnosti. Městský soud k tomu dodal, že stěžovatelka tak učinila až po vydání rozsudku *UPC DTH*, z čehož lze dovodit, že až do vydání tohoto rozsudku byla stěžovatelka přesvědčena o tom, že není povinna ohlásit žalovanému poskytování služeb elektronických komunikací. Na druhou stranu je podle městského soudu třeba zmínit, že stěžovatelce byl znám názor správního orgánu o protiprávnosti jejího jednání a mimo zákon o elektronických komunikacích tato povinnost vyplývala i z judikatury Nejvyššího správního soudu. Mezi polehčující okolnosti je možné podle městského soudu zahrnout i způsob spáchání správního deliktu, který spočíval v nejednání. Lze proto z hlediska způsobu spáchání usuzovat, že bylo namíste uložit stěžovatelce pokutu v dolní polovině zákonné sazby.

[9] K námitce stěžovatelky, dle které porušení práva nemělo žádný vliv na práva třetích stran (především spotřebitelů) a bylo čistě formální, městský soud poukázal na str. 28 rozhodnutí předsedy Rady žalovaného. Z odůvodnění totiž jednoznačně vyplývá, že neoznámení zamýšleného podnikání, v jehož rámci jsou poskytovány služby elektronických komunikací většímu počtu zákazníků, nemá pouze formální následky, ale je naopak způsobilé významným způsobem ovlivnit evidence a statistické údaje, s nimiž dále pracuje žalovaný, další orgány státní správy, ale též instituce EU a další mezinárodní organizace. Městský soud se rovněž neztotožnil s námitkou, dle které delikt stěžovatelky neovlivnil statistické výkazy. Mezi dopady protiprávního jednání stěžovatelky lze zařadit zkreslování údajů v evidenci podnikatelů, podkladů pro analýzy trhu a statistiky, úmyslné nerespektování povinností stanovených zákonem o elektronických komunikacích, potenciální poškození většího počtu zákazníků, ekonomické cíle v daňové a nákladové oblasti, ve které stěžovatelka získala neoprávněnou konkurenční výhodu oproti jiným poskytovatelům služeb elektronických komunikací. Nelze se zprostit odpovědnosti tvrzením, že žalovaný vycházel z údajů subdodavatelů stěžovatelky, a proto nedošlo k ovlivnění

statistických výkazů. Zkreslování údajů v evidenci podnikatelů nelze zhojit odkazem na subdodavatele.

[10] Městský soud dále neshledal důvodnou námitku, dle které se jednání stěžovatelky v dobré víře mělo promítnout do výše uložené pokuty. Městský soud pro stručnost odkázal na bod 40 a násl. svého rozsudku, ve kterých dospěl k závěru, že čl. 2 písm. c) rámcové směrnice je srozumitelný a jednoznačný. Poskytovatelé služeb elektronických komunikací jsou vázáni nejen právem EU, ale také právním řádem ČR. Ustanovení § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích a judikatura Nejvyššího správního soudu nezakládaly pochybnost o povaze činnosti poskytované stěžovatelkou.

[11] K námitce, že stěžovatelka nemá dominantní postavení na trhu, městský soud uvedl, že stěžovatelka neměla dominantní postavení na trhu, nicméně rozsah její činnosti byl natolik významný, zejména na území ČR, že jej lze považovat za přítěžující okolnost. Nesprávné tvrzení správního orgánu, že stěžovatelka má dominantní postavení, ve světle skutečného rozsahu činnosti stěžovatelky nezakládá nezákonnost rozhodnutí.

[12] Městský soud nepřistoupil k provedení navrhovaného důkazu statistickým přehledem uložených pokut, které žalovaný uložil za obdobný správní delikt, neboť se jednalo o návrh důkazu k nově formulované žalobní námitce (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Podle městského soudu je žádoucí, aby se výše sankce projevila i v majetkové sféře delikventa s účinky individuální, ale i generální prevence. Uložená pokuta nesmí klesnout natolik, aby pozbyla své výchovné a preventivní funkce, zároveň ale nesmí být tak citelným zásahem, že by se pro pachatele stala likvidační. Uložená pokuta má proto být dostatečně individualizovaná, aby odpovídala majetkovým poměrům pachatele, a aby efektivně působila jako trest i prevence. Pokuta ve výši 9,5 mil. Kč je s ohledem na maloobchodní tržby stěžovatelky v letech 2013 a 2014 pokutou nikoliv likvidační, avšak zároveň způsobila stěžovatelku odradit od dalšího páčání deliktů činnosti. Uložená pokuta se nachází ve spodní polovině zákonné sazby.

II. Obsah kasační stížnosti

[13] Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, podle jejího obsahu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[14] Stěžovatelka v první části kasační stížnosti namítá, že bylo opět nesprávně ze strany městského soudu posouzeno vyloučení odpovědnosti stěžovatelky za správní delikt. Stěžovatelka si je vědoma toho, že Nejvyšší správní soud nepřítakal stěžovatelkou zastávanému názoru, že výklad právních norem založených na rámcové směrnici byl natolik nepředvídatelný, že nebylo možné po ní spravedlivě požadovat, aby tomuto těžko předvídatelnému výkladu mohla vyhovět. Stěžovatelka se však s tímto závěrem Nejvyššího správního soudu neztotožňuje. Je nadále přesvědčena, že výklad zaujatý na základě rozsudku *UPC DTH* byl v rozporu se zněním příslušných ustanovení rámcové směrnice definujících služby elektronických komunikací jako služeb, z nichž jsou vyloučeny služby spočívající převážně v poskytování obsahu, což je i případ stěžovatelky.

[15] V druhé části kasační stížnosti stěžovatelka brojí proti nesprávnému posouzení výše uložené pokuty. Žalovaný v rozhodnutí neuvedl dostatečné důvody, které ho vedly k uložení vysoké pokuty. Výše pokuty je zcela mimořádná a je excesem z obvyklé správní praxe žalovaného. Z důvodu nedostatku veřejně dostupných údajů o správní praxi žalovaného stěžovatelka nemohla vznést námitku nesouladu udělené pokuty se správní praxí žalovaného v rozkladu, ani ve správní žalobě. Proto teprve při ústním jednání dne 23. 11. 2018 vznesla nový

pokračování

důkazní návrh dokumentem se statistickými údaji, který měl prokázat, že žalovaný ve 23 případech v době 2012 až 2018 uložil za stejný správní delikt pokuty v rozmezí od 5 do 100 tis. Kč. Důkazní návrh byl zamítnut, přičemž městský soud pouze uvedl, že není na něm, aby zasahoval do správní praxe žalovaného, a že výše uložené pokuty byla žalovaným řádně odůvodněna. S tím stěžovatelka nesouhlasí. Jelikož žalovaný nepoukázal na svou předchozí správní praxi, znemožnil, aby si stěžovatelka mohla sama posoudit, zda výše uložené pokuty je konzistentní se správní praxí žalovaného, nebo zda se jedná o exces.

[16] Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem městského soudu, dle kterého nemohla být v dobré víře, jelikož příslušné právní normy byly dostatečně zřetelné. Nejvyšší správní soud v rozsudku *M7 Group I* neshledal, že by výklad právních norem později přijatý rozsudkem *UPC DTH* byl natolik extrémně překvapivý a neočekávaný, že by ospravedlňoval omyl na straně stěžovatelky. Tento závěr byl Nejvyšším správním soudem učiněn, pouze pokud jde o možnost úplného vyloučení odpovědnosti stěžovatelky za správní delikt. Nejvyšší správní soud naopak připustil, že dobrá víra na straně stěžovatelky by mohla být považována za polehčující okolnost. Městský soud nijak nerozlišuje mezi odpovědností a závažností spáchaného činu a v bodě 66. napadeného rozsudku pouze souhrnně odkazuje na své závěry ohledně nemožnosti úplného vyloučení odpovědnosti stěžovatelky z důvodu nejasných ustanovení. Městský soud uvádí, že nejistota ohledně výkladu nových pravidel byla odstraněna nejpozději v rozsudku *UPC DTH*. Pak je ovšem dle stěžovatelky nepochopitelné, proč městský soud užívá tento argument pro vysvětlení, že stěžovatelka nemohla být ani v době do vydání rozsudku *UPC DTH* v dobré víře, jestliže jednala v souladu s novými pravidly.

[17] Před rozsudkem *UPC DTH* stanovil žalovaný jako podmínku pro oznámení o zahájení poskytování služeb elektronických komunikací žadatelem, že žadatel musí být zapsán v obchodním rejstříku. Žalovaný stěžovatelku kárá za dlouhé prodlení, než oznámila poskytování svých služeb žalovanému a shledává to přitěžující okolností. Avšak opomíjí skutečnost, že jedním z důvodů, proč stěžovatelka poskytování svých služeb včas neoznámila, byla nezákonná podmínka zápisu v obchodním rejstříku. Stěžovatelce proto bylo jasné, že jakékoli oznámení o poskytování služeb elektronických komunikací žalovanému bez předchozího zápisu v obchodním rejstříku by bylo zamítnuto. Žalovaný není oprávněn doplňovat oznamování o nezákonné podmínky nebo požadavky a následně stěžovatelku pokutovat za jejich nesplnění. Podle městského soudu požadavek na usídlení v ČR jako podmínka pro zahájení poskytování služeb, jak byl vznesen v dopise žalovaného ze dne 13. 7. 2012, je záležitostí oddělenou od požadavku na oznámení o zahájení poskytování služeb elektronických komunikací, který vyplývá přímo ze zákona. Stěžovatelce se však tyto dvě záležitosti přirozeně jevily jako vzájemně provázané, jelikož byly zahrnuty společně ve zmíněném dopise žalovaného. Stěžovatelka nabyla důvodného podezření, že změny, které přinesla rámcová směrnice, jsou ze strany žalovaného buď ignorovány, nebo nesprávně vykládány. To vzbudilo ve stěžovatelce dobrou víru, že jednala po právu, pokud se rozhodla neusadit se v ČR a poskytovat služby na přeshraniční bázi bez nutnosti oznamovat zahájení poskytování služeb, jelikož její služby spočívaly převážně v poskytování obsahu.

[18] Stěžovatelka dále namítá, že nemá dominantní postavení na trhu. Ačkoliv se v rozhodnutí předsedy Rady žalovaného již nehovoří o dominantní postavení, neprojevila se tato změna ve skutkových závěrech do výše uložené sankce. Ze správních rozhodnutí je zjevné, že okolnost vysokého tržního podílu stěžovatelky byla pro žalovaného nejdůležitější. Vyhodnotil ji jako přitěžující, a použil ji k odůvodnění vysoké sankce. Je proto překvapující, že předseda Rady žalovaného nezměnil výši ukládané pokuty, přestože připustil, že stěžovatelka nemá dominantní postavení. Městský soud tuto námitku řádným způsobem neposoudil.

[19] Neoznámení o zahájení poskytování služeb elektronických komunikací nemělo žádné následky, vyjma jednoho, čistě formálního. Pokud žalovaný ve správním rozhodnutí argumentuje tím, že nemohl správně vyplnit statistické výkazy za roky 2012 a 2013 z důvodu chybějících údajů od stěžovatelky, pak tento argument nemůže obstát, neboť údaje byly žalovanému řádně poskytnuty subdodavatelí stěžovatelky, kteří byli u žalovaného registrováni jako skuteční poskytovatelé služeb elektronických komunikací.

[20] Stěžovatelka závěrem namítá, že v oblasti trestního práva judikatura vyžaduje, aby byl podrobně posouzen dopad trestného činu na objekt trestného činu. Žalovaný takové podrobné posouzení nepřinesl, a proto je jeho rozhodnutí stejně jako napadený rozsudek protiprávní. Zkreslení statistických výkazů žalovaného bylo použito jako přitěžující okolnost správního deliktu v rozporu se zásadou dvojího přičítání. Jako přitěžující okolnost nemůže být použita doba, po kterou stěžovatelka vykonávala činnost elektronických komunikací bez předchozího oznámení. Správní delikt stěžovatelky představuje jednorázový delikt, a proto tato okolnost nemůže být použita jako přitěžující okolnost. Žalovaný navíc nezohlednil skutečnost, že samotné správní řízení trvalo dva a půl roku, namísto 30 dnů.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že je důvodná, byť jen z některých jí uváděných důvodů.

[22] Nejdříve se Nejvyšší správní soud musel zabývat přípustností podané kasační stížnosti, jelikož jde v pořadí již o druhou podanou kasační stížnost. Nyní napadeným rozsudkem rozhodl městský soud poté, co jeho předchozí rozhodnutí zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem *M7 Group I*. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem soudu.

[23] Právým smyslem výše uvedeného ustanovení je zamezit tomu, aby se Nejvyšší správní soud musel zabývat znovu věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a kdy se tímto právním názorem krajský soud řídil. Ostatně i soud je svým předchozím vysloveným právním názorem vázán, jestliže rozhoduje za jinak nezměněných poměrů v téže věci o kasační stížnosti proti novému rozhodnutí krajského soudu. K výkladu uvedeného ustanovení se vyslovil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS, ve kterém uvedl, že „[z]e *zákažu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. [...] Lze tedy shrnout, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným.“*

[24] Předchozí rozhodnutí městského soudu bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno pro dílčí nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, neboť městský soud nevypořádal všechny námitky stěžovatelky stran výše uložené pokuty. Městský soud v nyní napadeném rozsudku tyto námitky vypořádal a stěžovatelka částečně proti tomuto vypořádání brojí, což odpovídá výjimce, kterou dovodil rozšířený senát. Nyní podaná kasační stížnost je tak v této

pokračování

části přípustná. Nepřípustné jsou však námitky, které se týkají vyloučení odpovědnosti stěžovatelky z důvodu nejasného výkladu definice služeb elektronických komunikací. Nejvyšší správní soud již v rozsudku *M7 Group I* uvedl, že nejasnosti ohledně výkladu definice služeb elektronických komunikací byly odstraněny nejpozději rozsudkem *UPC DTH*. Zároveň dospěl k závěru, že nebyly dány předpoklady, aby pro účely správního trestání bylo možné považovat relevantní ustanovení rámcové směrnice za natolik neurčité, aby to mělo za následek neodpovědnost stěžovatelky za správní delikt. Námitky uvedené v bodě III. kasační stížnosti, které jsou téměř doslova převzaty z předchozí kasační stížnosti, jsou proto nepřípustné podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

[25] Nejvyšší správní soud následně posoudil námitky namířené proti výši uložené pokuty.

[26] Co se týče námitky nedostatečného odůvodnění výše uložené pokuty žalovaným, z rozhodnutí o rozkladu vyplývá, že předseda Rady žalovaného z části nahradil odůvodnění žalovaného týkající se výše uložené pokuty vlastními úvahami. Městský soud správně uvedl, že rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně tvoří jeden celek, případné nedostatky v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně proto mohou být napraveny v rozhodnutí správního orgánu II. stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2012, čj. 4 Ads 97/2012-66, nebo ze dne 7. 3. 2019, čj. 1 Azs 459/2018-26). Z rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím předsedy Rady žalovaného je znatelné, z jakých důvodů byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši 9,5 mil. Kč, které okolnosti byly hodnoceny jako přitěžující a polehčující, a proč je uložena pokuta přiměřená s ohledem na typovou závažnost správního deliktu, jeho rozsah, následky, způsob spáchání a majetkové poměry stěžovatelky. Nejvyšší správní soud proto námitku nedostatečného odůvodnění výše uložené pokuty důvodnou neshledal.

[27] K namítanému rozporu výše uložené pokuty se správní praxí žalovaného Nejvyšší správní soud podotýká, že se městský soud touto námitkou nezabýval, protože byla podána opožděně ve smyslu § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s. Městský soud proto rovněž neprovedl stěžovatelkou navrhovaný důkaz statistickým přehledem uložených pokut. Nejvyšší správní soud se s hodnocením městského soudu ztotožnil. Řízení o správní žalobě je ovládáno koncentrační zásadou. Žalobní body musí být podle § 71 odst. 2 s. ř. s. vymezeny ve lhůtě pro podání žaloby, tj. nejpozději do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Soud proto nepřihlédne k žalobním bodům uplatněným opožděně, ledaže by se námitky týkaly skutečností, k nimž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2004, čj. 1 Afs 25/2004-69). Ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je soudní kontrola správního uvážení omezena. Podrobit správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo uvážení zneužil. Je proto povinností žalobce, aby v žalobě jednoznačně uvedl, jakými konkrétními nedostatky trpí správní uvážení správního orgánu o výši uložené pokuty (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 8. 2003, čj. 6 A 96/2000-62, č. 225/2004 Sb. NSS, a ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012-36, č. 2671/2012 Sb. NSS). Stěžovatelka námitku vznesla až na ústním jednání před městským soudem dne 23. 11. 2018, tedy více než tři roky po doručení rozhodnutí předsedy Rady žalovaného. Lhůta pro rozšíření žalobních bodů tak nebyla dodržena. Na této skutečnosti nemůže nic změnit tvrzení stěžovatelky, že námitku nesouladu výše uložené pokuty se správní praxí žalovaného nevznesla z důvodu nedostatku veřejně dostupných údajů o správní praxi žalovaného. Bylo by v rozporu se zásadou koncentrace, pakliže by žalobce mohl rozšířit žalobu o nový žalobní bod po uplynutí lhůty k podání žaloby jen z toho důvodu, že v průběhu řízení získal důkaz, jenž důvodnost

tohoto nového žalobního bodu prokazuje. Městský soud proto správně stěžovatelkou navržený důkaz neprovedl, neboť se jednalo o návrh důkazu k námitce uplatněné po lhůtě podle § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s. Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud poznamenává, že je liché tvrzení stěžovatelky, dle kterého žalovaný ve svých rozhodnutích nepoukázal na předchozí správní praxi. Naopak předseda Rady žalovaného v rozhodnutí o rozkladu připustil, že za správní delikt stěžovatelky jsou ukládány pokuty řádově nižší, je však podle něj nutné přihlídnout ke skutečnosti, že se dosud jednalo o poskytovatele služeb elektronických komunikací s nepoměrně nižším počtem zákazníků, poskytující služby toliko místního charakteru.

[28] Stěžovatelka dále namítá, že přestože předseda Rady žalovaného reflektoval námitky vznesené v rozkladu týkající se dominantního postavení stěžovatelky a dospěl k závěru, že stěžovatelka byla důležitým poskytovatelem služeb, tak se tato změna ve skutkových závěrech nijak neprojevila do výše sankce. To podle stěžovatelky zakládá nekonzistenci v rozhodování žalovaného, přičemž tuto námitku městský soud neposoudil. Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatelka v žalobě toliko namítala, že neměla dominantní postavení na trhu. Městský soud se s touto námitkou řádně vypořádal v bodech 62. a 68. napadeného rozsudku, ve kterých dospěl k závěru, že přestože stěžovatelka neměla dominantní postavení na trhu, byl rozsah její činnosti natolik významný, že jej lze považovat za přitěžující okolnost. Nejvyšší správní soud proto shledal tuto námitku nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť takto formulovaná námitka nebyla v řízení před městským soudem uplatněna.

[29] Stěžovatelka, shodně jako v předchozí kasační stížnosti, namítá, že žalovaný řádně neprovedl posouzení dopadu skutku na objekt správního deliktu. Zkreslení statistických výkazů žalovaného v důsledku správního deliktu stěžovatelky bylo použito jako přitěžující okolnost v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání. Jako přitěžující okolnost nemohla být zohledněna doba, po kterou byla činnost vykonávána bez oznámení. Žalovaný rovněž nezohlednil dobu trvání správního řízení. Nejvyšší správní soud shledal tyto námitky již v předchozím rozsudku *M7 Group I* nepřipustnými podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť nebyly uplatněny v řízení před městským soudem. Jelikož se i nadále jedná o námitky, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před městským soudem, shledal Nejvyšší správní soud tyto námitky nepřipustnými podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[30] Co se týče námitky, dle které neoznámení výkonu komunikační činnosti nemělo žádné následky vyjma jednoho formálního, a námitky, dle které potřebné statistické údaje byly žalovanému poskytnuty subdodavatelí stěžovatelky, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tyto námitky byly téměř doslovně převzaty z žaloby, aniž by stěžovatelka jakkoliv reagovala na závěry městského soudu (viz bod [9] tohoto rozsudku). Jelikož nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která by byla nadále schopná obstát proti závěrům městského soudu, nejsou tyto námitky přípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s. (srov. usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, ze dne 15. 9. 2009, čj. 6 Ads 113/2009-43, nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36).

[31] Stěžovatelka ve vztahu k přitěžující okolnosti spočívající v prodlení s oznámením zahájení poskytování služeb elektronických komunikací namítá, že jedním z důvodů, proč včas výkon komunikační činnosti žalovanému neoznámila, byla žalovaným nezákonně stanovená podmínka předchozího zápisu v obchodním rejstříku. Nejvyšší správní soud připouští, že s ohledem na obsah dopisu žalovaného ze dne 13. 7. 2012 mohla stěžovatelka dospět k závěru, že podmínkou pro oznámení výkonu komunikační činnosti, která je podnikáním v elektronických komunikacích, je předchozí zápis v obchodním rejstříku, ačkoliv tato podmínka ze zákona o elektronických komunikacích nevyplývala. Nelze však přehlédnout, že primárním důvodem,

pokračování

pro který stěžovatelka oznámení neučinila, bylo konstantní přesvědčení stěžovatelky o tom, že charakter její činnosti nespadá do rámce definice služby elektronických komunikací podle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích. To ostatně stěžovatelka sama konstatovala ve svém stanovisku ze dne 28. 8. 2014, ve kterém již reflektovala závěry rozsudku *UPC DTH*. Pakliže by jediným důvodem pro neoznámení činnosti byl požadavek na zápis do obchodního rejstříku stanovený v rozporu s čl. 3 Směrnice Evropské parlamentu a Rady 2002/20/ES ze dne 7. března 2002 o oprávnění pro sítě a služby elektronických komunikací (autorizační směrnice), pak by nebylo možné klást stěžovateli k tíži dobu, po kterou oznámení neučinila. Jelikož však hlavním důvodem pro neoznámení výkonu komunikační činnosti byl stěžovatelkou zastávaný odlišný výklad definice služby elektronických komunikací, který byl následně zcela vyvrácen rozsudkem *UPC DTH*, nelze shledat v hodnocení doby prodlení jako přítěžující okolnosti pochybení žalovaného. To však neznamená, že by nesprávný postup žalovaného, který oznámení výkonu komunikační činnosti spojoval s předchozím zápisem do obchodního rejstříku, nebylo možné hodnotit jako méně významnou polehčující okolnost, neboť není vyloučeno, že tato informace mohla dílčím způsobem přispět k postupu stěžovatelky, která se rozhodla výkon komunikační činnosti neoznámit.

[32] Nejvyšší správní soud shledal nicméně důvodnou námitku, dle které dobrá víra stěžovatelky v její jednání v souladu s právními předpisy měla být promítnuta do výše uložené pokuty. Nejvyšší správní soud již v předchozím rozsudku k otázce přiměřenosti výše sankce uvedl, že ačkoliv je odpovědnost za správní delikt stěžovatelky objektivní, tedy bez ohledu na zavinění, může hrát forma a míra zavinění významnou roli jako polehčující nebo přítěžující okolnost. Městský soud dospěl k závěru, že dobrá víra stěžovatelky nemůže být promítnuta do výše uložené pokuty, neboť čl. 2 písm. c) rámcové směrnice s ohledem na rozsudek *UPC DTH* není nejasný, a nadto § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích a judikatura Nejvyššího správního soudu nezakládaly pochybnost o povaze činnosti poskytované stěžovatelkou. Stěžovatelka však namítala jistou míru nejistoty ohledně výkladu definice služby elektronických komunikací, která odpadla až rozsudkem *UPC DTH*.

[33] Za účinnosti zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně a doplnění dalších zákonů (dále jen „zákon o telekomunikacích“), by podle stěžovatelky jí poskytovaná služba (spočívající v poskytování obsahu přenášeným prostřednictvím sítí elektronických komunikací) byla vždy považována za telekomunikační službu bez ohledu na podíl komunikačních služeb na celkové službě, neboť podle § 2 odst. 7 zákona o telekomunikacích byla telekomunikační služba definována jako služba, jejíž poskytování spočívá zcela nebo zčásti v přepravě nebo směrování informací telekomunikačními sítěmi třetím osobám. Oproti tomu však je služba elektronických komunikací definována v § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích úžeji a to jako „*služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové vysílání, s výjimkou služeb poskytujících obsah nebo vykonávajících redakční dohled nad obsahem přenášeným prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací; pojem nezahrnuje služby informační společnosti, jak jsou definovány v článku 1 směrnice 98/34/ES, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací.*“ [definice vychází z čl. 2 písm. c) rámcové směrnice] Stěžovatelka byla proto toho názoru, že by podle této definice měla být služba považována za službu elektronických komunikací pouze za předpokladu, že podíl služby přenosu signálu na celkové (komplexní) službě převládá. Jestliže služba přenosu signálů má pouze doplňkovou povahu v rámci komplexní služby, pak by do rozsahu definice služby elektronických komunikací spadat neměla. Jelikož přenos satelitního signálu zajišťovali subdodavatelé stěžovatelky a pro její klienty se jednalo pouze o vedlejší službu, neboť hlavní službou pro ně byl obsah, tedy rozhlasové a televizní vysílání, stěžovatelka oznámení podle § 13 zákona o elektronických komunikacích vůči žalovanému neučinila.

[34] Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli, že definice služby elektronických komunikací dle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích mohla s ohledem na odlišný požadavek na míru přenosu signálu oproti definici telekomunikačních služeb podle § 2 odst. 7 zákona o telekomunikacích svádět její adresáty k mylnému závěru, že je-li podíl služby přenosu signálu oproti službě spočívající v poskytování obsahu minimální, pak se nejedná o službu elektronických komunikací, neboť není naplněna podmínka, dle které služba spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací.

[35] Rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2006, čj. 6 A 89/2002-95, č. 921/2006 Sb. NSS, citovaný městským soudem, na tuto výkladovou nejasnost odpověď neposkytoval. Jak totiž důvodně uvedla stěžovatelka v kasační stížnosti, rozšířený senát v tomto rozsudku rozhodoval podle zákona o telekomunikacích. Nemohl proto zohlednit posun v definici služby elektronických komunikací podle zákona o elektronických komunikacích. Rovněž usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 31. 5. 2006, čj. Konf 6/2005-11, č. 934/2006 Sb. NSS, z něž vycházel žalovaný, výkladový problém definice služby elektronických komunikací nastíněný stěžovatelkou neodstranilo. Jak totiž zvláštní senát v citovaném usnesení uvedl, nebylo v dané věci sporu o tom, že žalobce prostřednictvím souboru zařízení zajišťoval pro žalovanou přenos a příjem satelitního signálu. Zvláštní senát se proto zabýval pouze otázkou, zda přenos a příjem satelitního signálu byl činěn po síti elektronických komunikací.

[36] Podle Nejvyššího správního soudu byla výkladová nejasnost odstraněna nejdříve rozsudkem Soudního dvora ze dne 7. 11. 2013, ve věci C-518/11, *UPC Nederland*, ve kterém Soudní dvůr dospěl k závěru, že „[p]okud si zákazníci společnosti UPC koupí předplatné s cílem získat přístup k základní programové nabídce přístupné prostřednictvím kabelové sítě, kterou tato společnost nabízí, neznamená to však, že činnost společnosti UPC, která spočívá v přenosu programů vyráběných vydavatelem obsahu, tj. v projednávání věci rozhlasovými a televizními stanicemi, až do připojovacího bodu své kabelové sítě umístěného v domově svých předplatitelů, musí být vyloučena z pojmu „služby elektronických komunikací“ ve smyslu čl. 2 písm. c) rámcové směrnice, a tudíž z oblasti působnosti NPR. Ze skutečností uvedených v bodech 36 až 41 tohoto rozsudku naopak vyplývá, že poskytování základní programové nabídky přístupné prostřednictvím kabelové sítě spadá pod pojem „služby elektronických komunikací“, a tudíž do oblasti věcné působnosti NPR, pokud tato služba zahrnuje přenos signálů prostřednictvím sítě kabelového televizního vysílání. Jakýkoli jiný výklad by značně zúžil oblast působnosti NPR, obrožil užitečný účinek jeho ustanovení, a tudíž i dosažení cílů, které tento rámeček sleduje. Jak vyplývá z páteho bodu odůvodnění směrnice 2009/140, cílem NPR je vytvoření skutečného vnitřního trhu elektronických komunikací, v jehož rámci se tyto elektronické komunikace nakonec musí řídit pouze právem hospodářské soutěže, takže vyloučení činnosti takové společnosti, jako je společnost UPC, z jeho oblasti působnosti s poukazem na to, že se neomezuje pouze na přenos signálů, by NPR zhabilo jeho podstaty.“ (zvýrazněno NSS). Z citovaného rozsudku vyplývá, že i služba spočívající v přenosu programů vyráběných vydavatelem obsahu, tj. rozhlasových a televizních kanálů, spadá pod pojem služby elektronických komunikací podle čl. 2 písm. c) rámcové směrnice, jestliže tato služba zahrnuje přenos signálů prostřednictvím sítí elektronických komunikací. Stěžovatelčino rozlišování jí poskytované služby na službu vedlejší, spočívající v přenosu signálu prostřednictvím sítí elektronických komunikací, a na službu hlavní, která spočívala v poskytování podmíněného přístupu k balíčkovým rádiovým a televizním kanálům, bylo proto zavádějící a mylné. Jak totiž vyplývá z rozsudku *UPC Nederland*, rozhodná je pouze skutečnost, že poskytoval službu, který není vydavatelem obsahu a který za obsah přenášeného programu nenese redakční odpovědnost, zajišťuje v rámci poskytované služby přenos signálů prostřednictvím sítě elektronických komunikací.

[37] Soudní dvůr následně v rozsudku *UPC DTH* výklad definice služby elektronických komunikací podle čl. 2 písm. c) rámcové směrnice upřesnil tak, že pro účely kvalifikace

pokračování

poskytované služby jako služby elektronických komunikací nemá význam skutečnost, že k přenosu signálu dochází prostřednictvím infrastruktury třetího subjektu. Není rovněž rozhodné, že služba zahrnuje systém podmíněného přístupu ve smyslu čl. 2 písm. e) a písm. f) rámcové směrnice, neboť systém podmíněného přístupu lze vzhledem k jeho podpůrné povaze přiřadit ke službě elektronických komunikací. Na základě rozsudku *UPC DTH* tak bylo zcela jednoznačné, že služba poskytovaná stěžovatelkou spadá pod definici služby elektronických komunikací podle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích [čl. 2 písm. c) rámcové směrnice]. Nejvyšší správní soud však podotýká, že hlavní výkladová nejasnost, které se stěžovatelka v průběhu řízení dovolávala, byla odstraněna již rozsudkem *UPC Nederland* (viz bod [36] tohoto rozsudku). Dobrá víra stěžovatelky ve správnost jí zastávaného výkladu definice služby elektronických komunikací tak mohla trvat nejpozději do vydání rozsudku *UPC Nederland*, tj. do 7. 11. 2013.

[38] Z výše uvedeného je patrné, že v době, kdy měla stěžovatelka učinit oznámení žalovanému o výkonu komunikační činnosti, existovala určitá míra výkladové nejasnosti, která mohla stěžovatelku vést v dobré víře k mylnému závěru, že není povinna učinit oznámení podle § 13 zákona o elektronických komunikacích. Nejvyšší správní soud je proto přesvědčen, že dobrá víra stěžovatelky měla být žalovaným zohledněna do výše uložené sankce, navíc za situace, kdy sám žalovaný měl potíže s výkladem čl. 3 autorizační směrnice a chybně po stěžovatelce požadoval zápis v obchodním rejstříku. Pro účely správního trestání totiž nelze klást zcela na roveň situaci, kdy výklad právního předpisu nepřináší naprosto žádné výkladové obtíže a daná osoba vědomě v rozporu s ním jedná, se situací, kdy se určitá osoba dovolává ne zcela iracionálního výkladu dané normy. Nelze zároveň souhlasit s tvrzením městského soudu, že judikatura Nejvyššího správního soudu spolu s § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích nezakládaly pochybnost o povaze činnosti poskytované stěžovatelkou. Jak totiž Nejvyšší správní soud uvedl v bodě [36] tohoto rozsudku, městským soudem zmiňovaný rozsudek sp. zn. 6 A 89/2002 výklad definice služby elektronických komunikací neposkytoval.

[39] Nejvyšší správní soud proto na základě výše popsaných do značné míry specifických okolností (změna právní úpravy, rozdílné znění definice telekomunikační služby a služby elektronických komunikací, významný vliv práva Evropské unie, neexistující přílehavá judikatura Nejvyššího správního soudu v rozhodné době, pozdější výklad Soudního dvora, nesprávný požadavek stěžovatele na předchozí zápis v obchodním rejstříku) přisvědčuje stěžovatelce, že skutečnost, že se řídila myslitelným výkladem čl. 2 písm. c) rámcové směrnice, měla být žalovaným zohledněna při ukládání pokuty jako polehčující okolnost trvající do vydání rozsudku *UPC Nederland*. Žalovaný nepřihlédl při ukládání pokuty k této důvodně namítané okolnosti, která byla hlavním důvodem, pro který stěžovatelka oznámení nečinila, přestože je podle § 120 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích povinen při určení výměry pokuty přihlédnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. I s ohledem jak na absolutní uloženou výši pokuty (9,5 mil Kč), tak na relativní výši v polovině zákonného rozpětí (47,5 %), mohla tato okolnost nepochybně výrazně ovlivnit výši ukládané pokuty. Žalovaný tak zatížil své rozhodnutí vadou nezákonnosti, pro kterou měl městský soud napadené rozhodnutí zrušit. Protože tak městský soud neučinil, nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu než napadený rozsudek městského soudu zrušit.

IV. Závěr a náklady řízení

[40] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k názoru, že kasační stížnost je důvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek městského soudu zrušil. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem

byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že v dané věci by městský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, než zrušit napadené rozhodnutí žalovaného, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. tak, že sám rozhodnutí předsedy Rady žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný postupovat v souladu se závazným právním názorem vysloveným v tomto rozsudku, zejména při ukládání sankce zohlední dobrou víru stěžovatelky v její jednání v souladu s právními předpisy.

[41] Tímto rozsudkem je řízení před správními soudy skončeno, Nejvyšší správní soud proto rozhodl rovněž o celkových nákladech soudního řízení (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Procesně úspěšnou byla v dané věci stěžovatelka, neboť výsledkem řízení před správními soudy bylo zrušení správního rozhodnutí, které napadla žalobou.

[42] Náhrada nákladů za řízení před městským soudem ukončené rozsudkem čj. 3 A 100/2015-63 zahrnuje zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč a odměnu advokáta. Odměna advokáta zahrnuje 3,5 úkonu právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení, sepsání žaloby, účasti na jednání před soudem dne 10. 5. 2017, které trvalo 33 minut, a úkon ve výši poloviny odměny za návrh na přiznání odkladného účinku [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 11 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a činí v dané věci 3,5 x 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 4 x 300 Kč. Odměna advokáta tak činí 12 050 Kč. Jelikož zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o 21% sazbu této daně, tj. o 2 531 Kč. Náklady řízení před městským soudem tedy představovaly 18 581 Kč.

[43] Náhrada nákladů za řízení před Nejvyšším správním soudem ukončené rozsudkem *M7 Group I* zahrnuje zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč a odměnu advokáta. Odměna advokáta zahrnuje 2 úkony právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti a ve vyjádření ze dne 18. 7. 2018 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], tj. 2 x 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 2 x 300 Kč. Odměna advokáta tak činí 6 800 Kč. Jelikož zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o 21% sazbu této daně, tj. o 1 428 Kč. Náklady řízení před Nejvyšším správním soudem představovaly 13 228 Kč.

[44] Náhrada nákladů za řízení před městským soudem ukončené nyní napadeným rozsudkem čj. 3 A 100/2015-108 spočívá v odměně advokáta, která zahrnuje jeden úkon právní služby spočívající účasti na jednání před soudem dne 23. 11. 2018, které trvalo 34 minut [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu], a činí v dané věci 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Odměna advokáta tak činí 3 400 Kč. Jelikož zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o 21% sazbu této daně, tj. o 714 Kč. Náklady řízení před městským soudem tedy představovaly 4 114 Kč.

pokračování

[45] Náklady řízení o nyní projednávané kasační stížnosti představuje odměna advokáta, která zahrnuje odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], tj. 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Odměna advokáta tak činí 3 400 Kč. Jelikož zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o 21% sazbu této daně, tj. o 714 Kč. Náklady řízení před Nejvyšším správním soudem představovaly 4 114 Kč.

[46] Žalovaný je tedy povinen stěžovatelce zaplatit náklady soudního řízení v celkové výši 40 037 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Michala Hrnčíře, advokáta (149 odst. 1 o. s. ř.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. února 2021

Petr Mikeš
předseda senátu